

Sudužusi gertuvė

Keidė buvo ištroškusi. Kaip Sofija galėtų jai padėti?

Noelė Lambert Barus
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko Siera Leonėje.

Sofija atidžiai klausėsi mokytojos, kuri lentoje aiškino matematikos uždavinį.

„Taigi, kiek bus devynis padauginus iš keturių?“ – paklausė mokytoja.

Sofija pakėlė ranką. „Trisdešimt šeši“, – pasakė ji. Mokytoja nusišypsojo. „Teisingai, Sofija!“ Pasibaigus pamokai atėjo laikas eiti namo. Sofija ėjo su draugais. Visi jie išsitraukė gertuves, kad išgertų vandens likučius. Šiandien buvo karšta!

Tačiau Sofija pamatė kai ką neįprasto. Jos draugė Keidė vandens negėrė. Ji tiesiog tyliai ėjo.

„Keide, kur tavo gertuvė?“ – paklausė Sofija. Po pamokų visi visada būdavo ištroškę.

„Vakar ją sudaužiau ir negaliu gauti naujos, – atsakė Keidė. – Taigi dabar negaliu nešti vandens į mokyklą.“

Sofija pažvelgė į savo pačios gertuvę. Ji mielai būtų pasidalijusi! Bet vandens nebeliko.

Visą dieną Sofija galvojo apie Keidę ir jos sudužusią gertuvę. Ten, kur jie gyveno, švaraus vandens gauti buvo nelengva. Dauguma vaikų turi tik vieną vandens gertuvę, kuria naudojasi visus metus. Namuose ją pripildo iš didelio švaraus vandens indo. Geriant kitą vandenį galima susirgti. Jei Keidė neturėjo gertuvės, ji negalėjo į mokyklą pasiimti vandens iš namų.

Kitą rytą Sofija mąstė, kaip galėtų padėti Keidei. Sofijos šeima turėjo kelis plastikinius butelius, pilnus vandens. Vieną iš jų Sofija įsidėjo kuprinėn kartu su savo metaline gertuve. Dėl to krepšys šiek tiek pasunkėjo, bet jai tai buvo nesvarbu.

Nuėjusi į mokyklą, ji sutiko Keidę.

„Keide, ar jau gavai naują gertuvę?“ – paklausė Sofija.

Nudelbusi akis, Keidė papurtė galvą.

„Viskas gerai, – tarė Sofija, – turiu tau vieną.“

Ji davė Keidei vandens buteliuką. Keidė nusišypsojo.

„Ačiū tau, Sofija!“ Keidė stipriai apkabino draugę.

Per pamoką Keidė kartu su kitais vaikais gėrė iš savo vandens buteliukų. Sofija apsidžiaugė, kad jos draugei neteks kęsti troškulio.

Tą savaitę Sofija draugei kasdien atnešdavo po vandens buteliuką. Tada vieną rytą Sofijos mama paėmė kuprinę.

„Hm, – tarė mama, – ji atrodo sunkesnė nei įprastai.“ Ji atidarė kuprinę ir ištraukė papildomą vandens buteliuką.

„Sofija, ruošiesi į mokyklą pasiimti papildomą vandens buteliuką?“ – paklausė mama.

Sofija linktelėjo. „Keidės gertuvė sudužo ir ji negali gauti kitos. Todėl mokykloje ji neturėjo vandens.“

„Kiek laiko tu jai neši vandenį?“ – paklausė mama.

„Tik šią savaitę, – atsakė Sofija. – Nenorėjau, kad Keidė kęstų troškulį.“

Mama nusišypsojo. „Labai malonu, kad galvoji apie savo draugę. Tai yra tai, ką darytų Jėzus. Džiaugiuosi matydama, kad esi panaši į Jėzų, – ji apkabino Sofiją. – Manau, kad žinau kitą būdą, kaip padėti.“

Mama davė Sofijai metalinę gertuvę. „Verčiau duok ją savo draugei, kad ji galėtų ją nuolat naudotis. Taip nereikės kasdien imti plastikinio buteliuko.“

„Tikrai?“ – paklausė Sofija.

Mama linktelėjo: „Taip. Tik paprašyk ją saugoti.“

Sofija pasiėmė gertuvę į mokyklą. Pirmiausia, ką ji padarė, – davė Keidei gertuvę.

„Oho! – tarė Keidė. – Ačiū tau, Sofija!“ Ir Keidė ją apkabino.

Sofiją užliejo šiltas jausmas. Ji žinojo, kad padėjo draugei, kaip tai būtų padaręs Jėzus. ●

Kaip tu kam nors padėjai?